

Peter Wasmund

**Rector Academiae Rostochiensis Petrus Wasmundt I. U. D. & Professor, Ad
exequias quas Coniugi suae Liberisq[ue] duobus simul sepulchro inferendis Vir
Humanissimus Henricus von Münster/ Civis praecipuus, paratas cupit Omnes
Omnium Ordinum Academiae cives ... invitat**

Rostochi[i]: Pedanus, 1631

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777423669>

Druck Freier Zugang

Wasmundt, P.,
in
E. Schnöckel,
uxor. H.v.Münster.

Rost. 1631.

28.

264

RECTOR
Academiæ Rostochiensis
PETRUS WASMUNDT
J. U. D. & Professor.

Ad exequias

Elisab. Joh. v. Kely
quas

Conjugi suæ Liberisq; duobus si-
mul sepulchro inferendis Vir Huma-
nissimus

HENRICUS
von Münster/

Civis præcipuus, paratas cupit

*Omnes Omnium Ordinum Academia Civis ad-
boram mediam primam, ut in Templo Nico-
laitano conveniant, amicè invitat.*

ROSTOCHI

Typis JOACHIMI PEDANI Acad. Typ.
ANNO. M. DC. XXXI.

RECTOR
Academiae Rostochiensis
PETRUS W ASMUNDT
J. U. D. & Professor.

Lisabetba Schnöckels, Viri
Ornatissimi & Politissimi
Henrici von Münster ju-
nioris dilectissima conjux,
fœmina pietate, pudore
cæterisque muliebrem se-
xum decorantibus virtuti-
bus & donis ornatissima, cum duobus liberis,
in summo omnium cognatorum mœrore, inter
parentum & conjugis lacrimas, hodiè exanguis
& exanimis tumulo inferetur. Aspicere i-
psa vitales, quibus nunc valedicere coacta
est, auras primum incepit anno abhinc vigesi-
mo octavo, anno nimirum post Servatoris no-
stri temporalem Nativitatem super mille sex-
centos tertio, die quarto Februarij, quando hic
Rostochij nata fuit patre viro ornatissimo &

integerrimo *Joachimo Schnöckeln*, Notario & ci-
ve Urbe hujus primario, Matre autem lectissi-
mâ matrona *Annâ Arpeniâ*, avo paterno *Bar-
tholdo Schnöckel* Urbis Cygnæ Cive honorato,
aviâ paternâ *Elisabetha Gustron* Viri Reve-
rendi & Doctissimi Dn. *Johannis Gustron* Pa-
storis *Crimnitzensis* filia, materno autem avo
Johanne Arpen Cive & cerevisiæ coctore hac in
Urbe integerrimo, aviâque maternâ *Catha-
rina Arpen* matrona itidem ornatissimâ. Hoc
orta ipsa stemmate, paucis post sui nativitatem
diebus à parentibus, regenerari & Salvato-
ris nostri Jesu Christi corpori membrisq; inseri,
curata, & ut Christianam, Christianis parenti-
bus natam, decuit, à primis statim annis tene-
risq; quod ajunt, unguiculis in timore Domini
educta, postea quoq; cum ætas ad ea percipien-
da apta esset & idonea, domum administrare,
& rei familiaris curam gerere edocta fuit, ad-
eoz; ex exemplis & institutione quotidiana pa-
rentum abundè ea hausit, quæ in vita piè pudic-
eoz; instituenda & re domestica fideliter pro-
curandâ illi sexui conveniunt. Ea cum imbibif-
set, & jam florem ætatis, annum vitæ decimum
octavum, attigisset, factum est singulari Fato
aut ordinatione divina, ut de parentum & pro-

pinquiorum consilio, ei, quem diximus, *Dn. Henrico von Münster* juniori, viduo nunc longè mœstissimo, Mense Septembri, die Martis proximè Michaelis festum antecedenti, anno millesimo sexcentesimo vigesimo, legitimis nuptijs confociaretur, cui etiam placidissimè & concorditer, quasi una in ambobus animi mens esset, una voluntas, in annum undecimum convixit, donec tandem amabili huic eorum conjugali consuetudini, die abhinc tertio, omnes quæ concutere & luctu opplere gauderethalamos, acerba mors, distractionem & discidium, afferret. Nam cum nocte quæ diem Lunæ in hac septimana insecuta est, circa horam Undecimam, octavum conjugij fructum, quo gauderent & exhilararentur, edituram eam sperarēt conjux parentesq;, edidit quidem, Deo adjuvante, puellulam, sed minime vitalem, denatam & extinctam prius, quam in auras vitales produceretur, sed & ipsa in eadem nocte paulò post, cum ex Reverendi Doctissimi Dignissimi Viri *Dn. M. Johannis Chrysoliti*, templi Nicolaitani Pastoris & Ecclesiæ totius Rostochiensis Superintendentis Vigilantissimi manu, illud animarum nostrarum pabulum, illud vitæ mellioris pignus, panem & calicem mysticum in
vera

vera fide, attētionē, & precibus percepisset, hora statim tertia insequente, hora nimirum, ut nos numeramus, primā, partus difficultate & doloribus absumpta, conjugī, parentibus, amicis, terræ valedixit.

Casus hic tam luctuosus gravissimo sine dubio dolore parentum conjugisq; animum lancinabit & conficiet. Nam ne quid, accumulando dolori quod facere posset, aliqua ex parte deesset, accessit & aliud malum. Septem præter hanc, quam diximus, mortis maternæ comitem puellulam, jam rum antea viro suo pepererat liberos, quinque melioris, duos fæminei sexus. Ex illis filius unus & filiæ duæ natæ statim post susceptū regenerationis nostræ lavacrum ad Dominum & sponsum suum, cui in Baptismo dederant nomen, ex hac vita secesserunt: tres autem filij eandem, quam hæc ultima puella subijt, experti sunt sortem, ferente ita voluntate divina, quam mirari, sed non rimari, multo minus accusare possumus: extincti scilicet fuerunt in Utero materno, & antequam viderent auras vitales, auris vitalibus sunt orbati. Unus supererat, sextus amabilis hujus conjugij fructus, filiulus suavissimus, parentum cura, amor, solatium, qui gratiâ vultus, sermonis puerilis jucunditate,

cunditate, iugenij apparentibus igniculis, exhilarabat mæstos, & damna amissorum liberorum rependere videbatur : unus ille supervixit in quartum annum, usq; ad hoc tempus, sed ut majori cum dolore in augmentum luctuum patri avisq; eriperetur. Ne quid scilicet deesset cumulo dolorum, & ille decessit hoc tempore, & cum jam tum omnia domi sollicitudine, luctu, lacrymis opplerentur, cum puerperæ non gratulandum, sed lessus accinendus, & pro thalamo tumulus curandus foret, editoq; fœtui non nutrix sed præfica quæreretur, extinctam matrem sororculamq; suam paucis post horis ipse quoque comitatus est, adeoque parentis & avorum corda, quæ amissione binorum tam charorum capitum sic jam tum afflicta erant, ut à nulla fortuna exhilarari rursus posse viderentur, accedente hoc immaturo suo obitu, prorsus attrivit & debilitavit. Quamquam tamen illud ipsum, quod extincta omnes suos secum tulit, quod orbi augmentum dolorum putant, nescio ego, annon ratio minuendi doloris esse debeat. Poetæ Tragici vox est

Felix, quisquis bello moriens

Omnia secum consumpta videt!

quæ licet omni ex parte nobis non proberur,
neque

neq; enim pium est ex publica clade & omnium
interitu solatium felicitatisq; causam captare,
ausim ego tamen ego, verbis his paululum
modo mutatis, felicem pronunciare, quisquis
jam hac bellica tempestate moriens, omnes suos
secum videt ex hac vita avocari. Neque enim
eorum causa metuere cogitur, ne suorum sinu
abrepti terris allidantur, aut pars hostilis tri-
umpho facti subjecta ferant colla trophæis, aut
ad gravissima quæq; perpetienda abripiantur.
omnes hi metus faceffunt, nil eorum formidare
cogitur, quisquis secum suos raptos videt, sed
pro periculis formidatis, æterna secum potiri
eos cernit vita & lætitia. Hæc secum cogita-
bunt mœrentes, qui hoc casu tantopere afflicti
sunt, quiq; insuper sciunt, non amissos, sed præ-
missos modò ad portam placidæ quietis esse
omnes hos, quos lugent, & proinde non invi-
debunt eis quietem suam, ad quam & ipsi no-
biscum aspirant.

Quod tamen doloris sui illi imminu-
endi causa à nobis CIVES ACADEMICI,
requirunt, quodq; officium humanita-
tis est, nos, ut decet, libenter præste-
mus, comitemur corporis exuvias ho-
diè

diē hora media prima in templo Nico-
laitano deponendas, eumque in finem
justo tempore in dicta æde sacra fre-
quentes conveniamus. P. P. Rosto-
chij, die XVI. Junij Anno Christi
M. DC. XXXI.

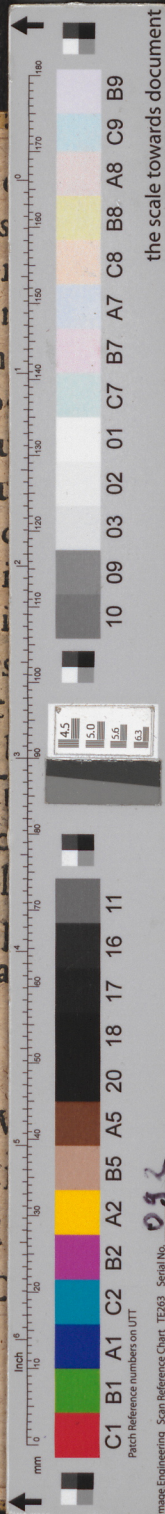

neq; enim pium est ex publico
interitu solatium felicitatis
ausim ego tamen ego, vel
modo mutatis, felicem pro
jam hac bellica tempestate
secum videt ex hac vita avo
eorum causa metuere cogitu
abrepti terris allidantur, au
umphii facti subjecta ferant
ad gravissima quæq; perpeti
omnes hi metus facessunt, ni
cogitur, quisquis secum suos
pro periculis formidatis, at
eos cernit vita & lætitia.
bunt mœrentes, qui hoc casu
sunt, quiq; insuper sciunt, no
missos modò ad portam pl
omnes hos, quos lugent, &
debunt eis quietem suam, a
biscum aspirant.

Quod tamen doloris
endi caussa à nobis Civ
requirunt, quodq; offic
tis est, nos, ut decet, li
mus, comitemur corpo

omnium
captare,
aululum
quisquis
nes suos
ue enim
tum sinu
stilis tri
hæis, aut
pianur.
ormidare
idet, sed
m potiri
n cogita
re afflicti
sed præ
ietis esse
on invi
cipfi no
minu-
DEMICI,
nanita-
præste-
rias ho-
diè